

Архимандритъ Максимъ Райковичъ.

(1797—1874)

Оскъдни и откъслечни сж свѣдѣния за живота и дѣйността на тоя родолюбецъ. Тукъ ние навеждаме ония, които намираме въ „Учил. прѣгледъ“ год. VIII. А животътъ на тоя народенъ българинъ е тъй интересенъ, както изобщо може да бѣде интересенъ всѣки животъ, въ който е въплотена идея, — такава ние намираме и у Максимъ Райковича: импулъс за борба противъ гърци и турци. Той е борческа натура, но не въ революционенъ смисълъ, а повече борецъ лояленъ — чрѣзъ силата на правото. Отъ една страна рушителъ на робски окови, отъ друга, той е единъ отъ творцитѣ на нашето отечество, единъ отъ дѣйцитѣ и дарителитѣ по народната ни просвѣта.

Архимандритъ Максимъ Райковъ, наричанъ на врѣмето си Райковичъ, се родилъ около 1796 год. въ Дръново, и като поотрасналъ, той отишелъ въ Лѣсковецъ, дѣто се цѣнилъ за бакалски слуга при нѣкой си дѣдо Марина, който, обаче, като видѣлъ, че слугата му Минчо ималъ силно желание да се учи, пратилъ го въ Прѣображенския мѣнастиръ, въ който прѣзъ ония тъмни врѣмена могло да се добие нѣкакво учение. Като се настанилъ въ мѣнастиря, Минчо рѣшилъ да остане за винаги тамъ и слѣдъ извѣстно врѣме се е подстригалъ. Мѣнастирскитѣ калугери-учители го подготвили за пѣвецъ, ржкоположили го за дяконъ и го нарѣкли Максимъ. Веднажъ лѣсковскиятъ чорбаджия х. Илия х. Цоневъ оти-